

Arrest

nr. 239 877 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van onbekende datum tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2017 dient verzoeker, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Verzoeker wenst zich te voegen bij D.T., die een in België erkend vluchteling is.

Op 30 november 2018 wordt de afgifte van dit visum geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 222 396 van 7 juni 2019 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 6 februari 2020 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw wordt geweigerd. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier en maakt onder meer melding van het vernietigingsarrest van de Raad van 7 juni 2019 en van de verklaringen van mevrouw D.T. van 11 december 2015 in het kader van haar asielrelaas.

Op 20 februari 2020 wordt aan verzoeker echter volgende beslissing ter kennis gebracht als bestreden beslissing:

“Commentaar:

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door Y. B., ° (...)1970, van Chinese nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote Z., ° (...)1974, erkend vluchteling van Chinese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd op 16/05/2017, met als huwelijksdatum, 04/03/1999.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 18 IPR-codex;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015 verklaarde ongehuwd zijn sedert 2012-2013.

Overwegende dat onze administratie via tussenkomst van Myria op 29/11/2018 in het bezit is gekomen van de hukou.

Overwegende dat in de hukou, afgeleverd op 2006, meneer Y.B. vermeld staat als ongehuwd.

Overwegende dat we de hukou verkregen hebben via Myria en niet langs de bevoegde weg namelijk via de ambassade.

Overwegende bovendien dat de hukou niet volledig is en niet gelegaliseerd

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten.

Overwegende dat de termijn voor dit dossier is bereikt en er een beslissing gemaakt moet worden met de bewijzen die momenteel voorliggen.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk.

Gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 17 augustus 2020 bijkomende stukken in. Ter zitting toont de advocaat van verzoeker de originelen van deze stukken. Het voorleggen van stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de

rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze stukken worden bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesesmemorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

“III. MIDDEL

Enig middel afgeleid uit:

*Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie Artikelen 10, 15bis, §§ 5-6 en 62
van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging
en het verwijderen van de vreemdelingen.*

*Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de
administratieve beslissingen De materiële motiveringsplicht*

*Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van
redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid*

Het gezag van gewijsde;

1.

*Overwegende dat de door verweerder genomen bestreden beslissing van 6.01.2020 identiek is aan
deze van 30.11.2018.*

*Overwegende dat Uw Raad middels zijn arrest 228.206 van 7.7.2019 de weigeringsbeslissing van
30.11.2018 heeft vernietigd.*

*Dat Uw Raad immers tot de beslissing kwam dat verzoekende partij gevolgd diende te worden waar hij
stelde dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door de verwerende partij door geen
rekening te houden met het feit dat de referentiepersoon haar eerdere verklaring dat zij ongehuwd was
nadien bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genuanceerd heeft en
duidelijk gesteld heeft dat zij nog steeds gehuwd is maar dat zij sinds 2013 uit elkaar zijn gegaan, om
diverse redenen. Zij antwoordde wel bevestigend op de vraag of zij nog wenste samen te leven met
haar echtgenoot.*

*Uw Raad heeft bevestigd dat de nuancering die de referentiepersoon aan haar eerdere verklaring heeft
aangebracht duidelijk in tempore non suspectu geschiedde, en dat derhalve de motivering van
verwerende partij (“Overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015
verklaarde ongehuwd te zijn sedert 2012-2013 (...) Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze
gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier
maakt geen enkele melding van een huwelijk.”) te kort door de bocht is en geen rekening houdt met alle
feitelijkheden die de zaak kenmerken.*

*Uw Raad kwam tot de vaststelling dat nu het motief dat het huwelijkscertificaat niet aanvaard wordt als
bewijs van de verwantschapsband daardoor niet meer stand houdt, de bestreden beslissing vernietigd
te worden.*

*Overwegende dat verwerende partij in zijn beslissing van 6.02.2020 geen enkele nieuwe elementen
inroept ten aanzien van de beslissing van 30.11.2018, gaat deze beslissing in tegen het gezag van
gewijsde van het arrest 228.206 van Uw Raad van 7.7.2019.*

*De weigeringsbeslissing van 6.02.2019 dient dan ook om dezelfde reden als deze van 30.11.2018 te
worden vernietigd.*

*Volledigheidshalve herhaalt verzoeker volgende redenen die reeds werden aangebracht in zijn beroep
van 2.01.2019 (hij verwijst eveneens naar dit verzoekschrift en de bijhorende stukken die zich in zijn
administratief dossier bevinden):*

2.

Overwegende dat verzoeker ter goeder trouw handelde;

*Dat hij van mening was dat de documenten op de correcte wijze werden ingediend, gezien hij via de
telefoon had vernomen dat hij de documenten per mail mocht indienen, hetgeen hij meteen de dag
nadien gedaan heeft;*

*Dat verzoeker, na geïnformeerd te hebben achter het email adres en te horen gekregen te hebben dat
hij het zelf maar moest opzoeken op het internet, de documenten blijkbaar naar een verkeerd email
adres heeft toegestuurd. Namelijk het adres van de Chinese ambassade in België;*

*Dat verzoeker pas op 29.11.2018, een dag vóór de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen,
op de hoogte werd gebracht van het feit dat de documenten niet correct werden ingediend;*

Dat verzoeker alsnog getracht heeft om de documenten over te maken met behulp van de organisatie Myria;

Dat het op dat moment onmogelijk was om de documenten rechtstreeks over te maken aan de Belgische ambassade te Beijing, gezien een treinreis van Xining (woonplaats van de vader van verzoeker) naar Beijing minstens twee dagen in beslag neemt;

3.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging en dat het administratieve dossier geen gewag maakt van een huwelijk en meneer als ongehuwd vermeld staat op zijn hukou.

Met betrekking tot de hukou verklaart verzoeker dat men de hukou niet laat aanpassen bij een huwelijk en men voortgaat op het huwelijkscertificaat.

Dat men in het gehoorverslag van het gehoor van mevrouw Z. D. T., dat plaatsvond op 19.01.2017 in het kader van haar asielpcedure, duidelijk op pagina 5 kan lezen dat mevrouw wel degelijk met de heer Y. B. getrouwd is in 1999.

Dat men hieruit kan afleiden dat zij effectief niet meer samen woonden sinds het overlijden van de moeder van mevrouw Z.D. T. maar dat zij nog wel degelijk getrouwd waren en dat mevrouw Z. D. T. de wens uitdrukte om terug samen te leven met de heer Y. B.

De tegenpartij kan dus niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat het administratieve dossier geen enkele melding maakt van een huwelijk. Dit getuigt op zijn minst van een onvolledige lezing van het administratieve dossier.

De tegenpartij verzaakt hier aan de op haar rustende motiveringsplicht.

De tegenpartij kan al helemaal niet gevolgd worden waar zij stelt dat “[g]elet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.”

Het weze duidelijk dat de heer Y. B. gehuwd is met mevrouw Z. D. T. en dat zij samen een dochter hebben, genaamd Z. Y.

4.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) beschermt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is voor het belang van de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Ook het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie erkent in artikel 7 het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quad in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Het weigeren om een visum af te leveren aan verzoeker is in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

** * **

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 10, 15bis, §§ 5-6 en 62 van de wet van 15 februari 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen; de materiële motiveringsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid, het gezag van gewijsde;

IV. REPLIEK OP DE NOTA MET OPMERKINGEN VAN DE BELGISCHE STAAT

5.

De bestreden beslissing stemt weldegelijk overeen en met de in het feitenrelaas weergegeven tekst. Deze bevat geen vermelding van de door tegenpartij in zijn nota met opmerkingen van 10.04.2020 vermelde tekst (zie p. 3/8 nota met opmerkingen).

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de tekst waarnaar tegenpartij verwijst enkel terug te vinden is in een intern document van verweerder dat nooit aan cliënt noch aan zijn echtgenote ter kennis werd gebracht, en waarmee er als dusdanig geen rekening kan worden gehouden.

Ondergeschikt, betreffende de stelling van verweerder over het ontbreken van een duurzame relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote, die hij op het bestaan van tegenstrijdigheden tussen verklaringen van de gezinshereingster tijdens haar verhoor naar aanleiding van haar asielaanvraag in het CGVS verhoor van 19.01.2017 enerzijds en het interview van verzoeker in de ambassade van Peking op 8.02.2018 anderzijds; meent verzoeker dat dergelijke tegenstrijdigheid onvoldoende is om tot dergelijke conclusie te komen.

Er is geen enkele tegenspraak tussen de stellingen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot hun huwelijksstatus en het feit dat ze een gemeenschappelijk kind hebben. De enige tegenspraak betreft hun al dan niet samenwonen tijdens de periode van 2012-2013 tot 2015, terwijl ze sinds 1999 gehuwd zijn en dat de gezinshereniging werd aangevraagd zeven maanden nadat de echtgenote van verzoeker het statuut van vluchteling had verkregen.

Voorts, meent verzoeker dat het criterium van een “duurzame relatie” niet van toepassing is aangezien hij gehuwd is met mevrouw Z.

Verzoeker meent dat door te stellen dat de door hem vastgestelde tegenstellingen hem ertoe leiden te beslissen dat er geen “duurzame relatie” is tussen verzoeker en zijn echtgenote geen enkele wettelijke grondslag heeft en bijgevolg een manifest gebrekkige motivering inhoudt.

Indien uw Raad toch van oordeel zou zijn dat in onderhavige zaak de regels betreffende de gezinshereniging onder artikel 10, 5° Vreemdelingenwet dienen toepassing te vinden, dan wenst verzoeker te benadrukken dat verweerder diende de preciseren wat hij onder “duurzaam en stabiel karakter” begrijpt en op welke specifieke wettelijke basis hij zich beriep. Hoe dan ook, is de duurzaamheid van zijn relatie met mevrouw Z. weldegelijk aangetoond aangezien ze voorafgaand aan de aanvraag gedurende meer dan één jaar onafgebroken hebben samengewoond in China en een gemeenschappelijk kind hebben.

Dat het middel gegrond is;”

3.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

“- art. 8 EVRM;

- art. 7 Europees Handvest;

- art. 10, 15bis, §5-6 en art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- de materiële motiveringsplicht;

- het vertrouwensbeginsel;

- het redelijkheidsbeginsel;

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing identiek zou zijn aan de weigeringsbeslissing dd. 30.11.2018 die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werd.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat er uit het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de Raad van oordeel was dat de gemachtigde van de Minister te kort door de bocht is gegaan daar waar gemotiveerd werd: "overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015 verklaarde ongehuwd [te] zijn sedert 2012-2013"

De bestreden beslissing bevat thans de volgende nuancering:

"Overwegende dat mevrouw D. T. in haar asielverhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 11/12/2015 verklaarde "vrijgezel" te zijn sinds 2012 - 2013.

Overwegende dat we vervolgens een uittreksel van het asielverhoor ontvingen van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen via Myria en waarmee we van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening mee dienen te houden.

Overwegende dat uit dit document blijkt dat betrokkenen niet ongehuwd zijn maar niet meer samenwonen.

Overwegende aldus dat uit het document blijkt dat het echtpaar om verscheidene redenen apart wonen en mevrouw D. T. niet meer wil samenleven met meneer Y. B.

Op de vraag of mevrouw D.T. nog wil samen wonen met meneer Yang Bin verklaart ze dat haar dochter een vader nodig heeft en dat ze denkt dat ze wil samenleven maar dat dat niet lukt.

In het interview van meneer Y.B. afgenomen in de ambassade van Peking op 08/02/2018 verklaart meneer Y.B. dat er geen problemen zijn tussen de echtgenoten. Hij verklaart verder dat ze gelukkig waren en altijd samengebleven zijn tot wanneer mevrouw het land verlaten heeft in 2015.

Overwegende dat er aldus tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd.

Overwegende dat we hieruit kunnen concluderen dat de duurzame relatie tussen het echtpaar niet is aangetoond."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de Minister tegemoet is gekomen aan de overwegingen van het voormelde vernietigingsarrest door een genuanceerd standpunt in te nemen waarbij rekening wordt gehouden met het uittreksel van het verhoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Daar waar verzoekende partij beweert dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen nieuwe elementen in rekening werden gebracht, gaat zij kennelijk aan voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing melding maakt van de door verzoeker en zijn echtgenote afgelegde verklaringen die duidelijk tegenstrijdig zijn.

Op basis van deze tegenstrijdige verklaringen is de gemachtigde van de Minister geheel terecht tot het besluit gekomen dat de beweerde duurzame relatie tussen het echtpaar niet is aangetoond.

Verzoekende partij gaat er ogenschijnlijk vanuit dat de vernietiging van de eerdere weigeringsbeslissing ipso facto met zich meebrengt dat een nieuwe beoordeling van de ingediende aanvraag tot een positief resultaat zou moeten leiden. Deze redenering kan uiteraard niet gevolg worden. Het komt nog steeds toe aan de verzoekende partij om aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voldoet om een visum lang verblijf te bekomen, quod non in casu.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij dacht dat zij de documenten op correcte wijze had ingediend. Zij stelt dat zij pas een dag vóór de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, op de hoogte werd gebracht van het feit dat de documenten niet correct werden ingediend.

Verweerder laat vooreerst gelden niet in te zien welk belang verzoekende partij heeft bij haar betoog. Verzoekende partij laat na te verduidelijken welke documenten zij had kunnen voorleggen én die tot een andersluidende beslissing zouden kunnen leiden.

Verder benadrukt verweerder dat het evident aan verzoekende partij zelf toekomt om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om een visum lang verblijf te bekomen. Verzoekende partij dient haar aanvraag daartoe aan te vullen met de vereiste documenten ter ondersteuning van haar aanvraag en dient hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Zie dienaangaande:

"Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...]om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" [...]" (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De kritiek van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Minister onterecht zou stellen "dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging en dat het administratief dossier geen gewag maakt van een huwelijk".

Verweerder laat gelden dat de voormelde zinsneden niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat "met betrekking tot de hukou verklaart verzoeker dat men de hukou niet laat aanpassen bij een huwelijk en men voortgaat op het huwelijkscertificaat", laat verweerder gelden dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan de gedegen vaststelling van de gemachtigde van de Minister dat verzoeker in de hukou vermeld staat als ongehuwd.

In een vierde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de weigering om een visum af te leveren zou een maatregel zijn die in strijd is met art. 8 EVRM. Verweerder laat vooreerst gelden dat een loutere verwijzing naar een beweerde schending van art. 8 EVRM uiteraard niet volstaat om effectief te besluiten tot een schending van dit verdragsartikel.

"Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelswijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verder wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben. In de mate dat verzoeker zou doelen op een scheiding van zijn echtgenote en kind, laat verweerder gelden dat de scheiding van de beweerde gezinsleden geenszins het gevolg is van de bestreden beslissing. Verzoeker leeft reeds meer dan 4 jaar apart. De referentiepersoon is reeds op 01.12.2015 in België aangekomen. Zie ook: "Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012) Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM inroepen. Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verweerder herhaalt dat het bestaan van een duurzame relatie met de echtgenote niet werd aangetoond.

Ook wordt niet aangetoond dat verzoeker de biologische vader is van het kind. Evenmin toont hij aan dat er sprake zou zijn van affectieve relatie met het kind.

Zie ter zake:

"Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanhaalt dat hij enige affectieve band heeft met zijn zoon. Uit de aangifte van geboorte van A.A.F. opgesteld op 3 augustus 2009 blijkt overigens dat de verzoekende partij en de moeder op een afzonderlijk adres stonden ingeschreven. Dit staat haaks op de stelling dat verzoekende partij steeds bij haar zoon en partner zou hebben gewoond. In het administratief dossier en bij het verzoekschrift ligt er verder ook geen enkele aanwijzing voor die de bewering kan staven dat de verzoekende partij een persoonlijke relatie had met A.A.F. Het ontbreken van een voldoende bewezen persoonlijke band volstaat om prima facie een schending van artikel 8 van het EVRM niet te aanvaarden." (R.v.V. nr. 171 540 van 9 juli 2016)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat strikt ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

De in casu bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om niet-twijfelachtige stukken voor te leggen bij de aanvraag, opdat hieraan enig gunstig gevolg zou kunnen worden verleend (waarbij verzoekende partij tevens dient aan te tonen te voldoen aan alle wettelijke vereisten). Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van art. 7 van het Europees Handvest aannemelijk.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Het lijkt geen twijfel dat aan verzoeker opnieuw de beslissing werd ter kennis gebracht die reeds werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 222 396 van 7 juni 2019. De huidige bestreden beslissing is identiek aan deze van 30 november 2018.

In het administratief dossier bevindt zich een nieuwe beslissing, genomen op 6 februari 2020, die echter niet ter kennis werd gebracht aan verzoeker. In de nota verwijst de verwerende partij naar de bewoordingen van deze beslissing. Gezien deze nieuwe beslissing van 6 februari 2020 echter niet aan verzoeker werd meegedeeld, is het verweer dat betrekking heeft op een niet ter kennis gebrachte beslissing, *in casu* niet ter zake dienend.

De verwerende partij geeft aan verzoeker opnieuw een beslissing ter kennis die reeds werd vernietigd door de Raad. Dit is een schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad. Deze beslissing wordt bijgevolg opnieuw vernietigd. De bewoordingen van het vernietigingsarrest van de Raad nr. 222 396 van 7 juni 2019 inzover dit gericht was tegen de weigering van het visum ten opzichte van verzoeker worden hieronder herhaald:

“3.8. Wat betreft de weigering van de afgifte van het visum ten aanzien van de echtgenoot:

3.8.1. Wat betreft de echtgenoot van de referentiepersoon wordt vastgesteld dat een huwelijkscertificaat, afgeleverd op 16 mei 2017, werd voorgelegd met als huwelijksdatum 4 maart 1999. De verwerende partij stelt echter vast dat de referentiepersoon in haar asielaanvraag van 11 december 2015 verklaarde ongehuwd te zijn sinds 2012-2013. Wat betreft de voorgelegde hukou oordeelt de verwerende partij: “Overwegende dat onze administratie via tussenkomst van Myria op 29/11/2018 in het bezit is gekomen van de hukou. Overwegende dat in de hukou, afgeleverd op 2006, meneer Y. B. (...) vermeld staat als ongehuwd. Overwegende dat we de hukou verkregen hebben via Myria en niet langs de bevoegde weg namelijk via de ambassade. Overwegende bovendien dat de hukou niet volledig is en niet gelegaliseerd. Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en aangezien de Belgische overheid zich niet kan uitspreken over de authenticiteit van dit document en het niet voldoet aan de legalisatie procedure kan dit document niet weerhouden worden door de Belgische autoriteiten. Overwegende dat de termijn voor dit dossier is bereikt en er een beslissing gemaakt moet worden met de bewijzen die momenteel voorliggen.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk. Gelet op de frauduleuze tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

3.8.2. In casu oordeelt de verwerende partij aldus dat de hukou niet aanvaard wordt omdat het document niet gelegaliseerd werd. In dat verband verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande hoger.

3.8.3. Wat betreft het huwelijkscertificaat oordeelt de verwerende partij dat uit de verklaringen van de referentiepersoon gebleken is dat zij stelde sinds 2012-2013 ongehuwd te zijn. Gelet op deze tegenstrijdigheid is er volgens de verwerende partij sprake van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van de voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

De Raad wijst er in deze op dat verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, indien zij bij de uitoefening van haar bevoegdheden met een buitenlandse akte wordt geconfronteerd, niet alleen de echtheid van de buitenlandse akte dient te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan dient te verifiëren door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De administratieve overheid kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

3.8.4. Verzoekende partijen betogen dat de referentiepersoon in het gehoorverslag van 19 januari 2017 duidelijk op pagina 5 (stuk 13 gevoegd aan het verzoekschrift) verklaarde wel degelijk met de heer Y.B. getrouwd te zijn in 1999. Zij woonden niet meer samen sinds het overlijden van de moeder van de referentiepersoon maar ze zijn wel degelijk nog getrouwd en de wens werd uitgedrukt om terug samen te leven.

3.8.5. Uit het stuk 13 dat de verzoekende partijen hebben gevoegd, meer bepaald een uittreksel uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017, blijkt het volgende:

“Bent u nog steeds getrouwd met Y.(..)? Ja

Bij de DVZ hebt u verklaard ongehuwd sinds 2012 à 2013? Ik zie dat niet, we woonden niet samen AZ huilt

Waarom huilt u?

Ik mis mijn dochter

Zijn u en uw man op één of andere manier gescheiden?

Nee, ik woonde bij oudere zus.

Waarom woonde u niet samen met uw man?

Veel redenen

Vertel me?

Zijn ouders zijn allebei in het leger en hij ook. Mijn ouders zijn allebei Tibetaans, als ik opsta als ik opsta in de morgen en een gebed maak houden mijn man en mijn schoonouders daar niet van.

Zijn er nog redenen dat jullie apart leven?

Mijn job is gids, soms als ik

AZ vraagt korte pauze 10.00 uur – 10.18 uur

Ik zie dat u het moeilijk hebt met deze vragen, ik ga geen details meer vragen maar enkele algemene vragen stellen.

Kan ik het zo stellen dat jullie wel niet officieel gescheiden zijn maar eigenlijk voor verscheidene redenen apart leven?

Ja

Wilt u nog met uw man samenleven of wilt u apart leven?

Mijn dochter heeft vader nodig dus ik denk dat ik samen wil leven

Maar het lukt niet, zoals ik het hoor?

Ja

Sinds wanneer wonen jullie apart?

Sinds overlijden moeder in 2013 gingen we uit elkaar.”

3.8.6. De Raad stelt vast dat de referentiepersoon haar eerdere verklaring dat zij ongehuwd is nadien bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genuanceerd heeft en duidelijk gesteld heeft dat zij nog steeds gehuwd is maar dat zij sinds 2013 uit elkaar zijn gegaan, om diverse redenen. Zij antwoordde wel bevestigend op de vraag of zij nog wenste samen te leven met haar echtgenoot. De nuancering die de referentiepersoon aan haar eerdere verklaring heeft aangebracht, geschiedde duidelijk in tempore non suspecto. Hoewel uit het administratief dossier verder blijkt dat de echtgenoot, in tegenstelling tot de verklaring van de referentiepersoon dat zij sinds 2013 uit elkaar zijn stelde dat zij pas uit elkaar zijn gegaan in oktober 2015 toen de referentiepersoon naar België vertrokken is, en aldus vragen kunnen gesteld worden over de waarachtigheid van bepaalde verklaringen, dient alleszins gesteld dat de motivering dat “Overwegende dat mevrouw in haar asielaanvraag daterende van 11/12/2015 verklaarde ongehuwd te zijn sedert 2012-2013. (..) Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk.” te kort door de bocht is en geen rekening houdt met alle feitelijkheden die de zaak kenmerken.

Gelet op deze vaststellingen kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden waar zij stellen dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd door de verwerende partij door geen rekening te houden met deze feitelijkheden. Nu het motief dat het huwelijkscertificaat niet aanvaard wordt als bewijs van de verwantschapsband daardoor niet meer stand houdt, dient de eerste bestreden beslissing vernietigd te worden.

3.8.7. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij aangaande dit punt van kritiek enkel:

“(..)Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon in haar asielaanvraag dd. 11.12.2015 verklaarde ongehuwd te zijn sinds 2012-2013. Evenmin betwist zij dat verzoeker in de voorgelegde hukou vermeld staat als ongehuwd. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht vastgesteld dat de inhoud van de voorgelegde documenten in strijd zijn met de inhoud van het administratief dossier. Gezien de tegenstrijdigheden van de voorgelegde documenten met het administratief dossier, is er wel degelijk sprake van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken gaat de verwerende partij evenwel voorbij aan de genuanceerde verklaringen die de referentiepersoon nadien – in tempore non suspecto – nog heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het komt de verwerende partij toe deze verklaringen mee in haar onderzoek te betrekken, hetgeen zij niet gedaan heeft. Waar de verwerende partij ook nog wijst op de vermelding in de hukou “ongehuwd” wijst de Raad erop dat het tegenstrijdig is van de verwerende partij om enerzijds de hukou niet te aanvaarden omdat het document niet gelegaliseerd is, maar anderzijds de inhoud ervan wel in haar beoordeling te betrekken.

3.8.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht ten aanzien van de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum aan de echtgenoot ligt voor. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van deze bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middelonderdelen.”

De Raad bevestigt in huidig arrest deze vernietigingsgrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van onbekende datum tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2020, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET